

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1159/2023
15.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Јовановић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ из ..., чији је пуномоћник Миланко Ђерић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 320/22 од 14.07.2022. године, у седници одржаној 15.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 320/22 од 14.07.2022. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 496/19 од 27.05.2021. године усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени ББ и ВВ да се са свим лицима и стварима иселе из двособног стана бр. ..., на четвртном спрату бр. .. ул. ... у Београду, и тако испражњен од лица и ствари предају у несметан посед и државину тужиоцу, и да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 55.666,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 320/22 од 14.07.2022. године, донетом након одржане расправе пред тим судом, ставом првим изреке укинута је наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, тако што је обавезан тужени ВВ да се са свим стварима исели из двособног стана бр. ..., на четвртном спрату стамбене зграде бр. .. у Улици ... у Београду и тако испражњен преда у несметан посед и државину тужиоцу. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у односу на туженог ВВ у делу којим је тражио да се са туженим ВВ иселе и лица из наведеног стана, и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена ББ са свим лицима и стварима исели из наведеног стана и тако испражњен од лица и ствари стан преда у несметан посед и државину тужиоцу. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове целог парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију, побијајући другостепену пресуду у ставу другом изреке, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је утврдио да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), па је испитао побијану пресуду применом члана 408. истог закона и нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеницама утврђеним у спроведеном поступку, тужени су пунолетна деца тужиоца рођена у његовом браку са ГГ, који је разведен. Није спорно да су тужени као малолетна деца били поверени мајци на самостално вршење родитељског права и користили се правом становања у спорном стану, да је тужилац искључиви власник предметног стана, да су тужени и по стицању пунолетства наставили да предметни двособни стан користе за становање. Тужилац за становање користи други стан - једноипособан стан површине 40м². Смрћу његових родитеља на том стану престало је право доживотног плодуюживања које су они имали, а ванкњижни власник стана је тужени ВВ.

По тужби коју је тужилац поднео и повукао у делу за иселење тужене ББ, којем се повлачењу она противила, у проведеном поступку је утврђено да ББ актуелно због свог здравственог стања није у могућности да се запосли и обезбеди довољно средстава за живот, да не поседује стан у коме би могла становати нити средства за изнајмљивање стана, па је на основу утврђених чињеница захтев за њено иселење одбијен као неоснован, уз закључак да је на спорном стану стекла право на дом као заштићено право. Становање у спорном стану за тужену је од егзистенцијалне важности и претеже над интересом тужиоца који је том праву супротстављен, као искључиво материјални и несразмеран, имајући у виду структуру спорног стана. Поводом истицања да због поремећених односа и њених пријава о вршеном насиљу у породици од стране тужиоца, ББ не може боравити у стану са овде тужиоцем, оцена је дата у побијаној пресуди и стоји до могућности примене института породичноправне заштите. Другостепени суд је ценио и да је туженој ББ неопходна помоћ њеног брата, овде туженог ВВ, али је нашао да то не може имати утицаја на установљење његовог права на дом у спорном стану, када он у својини има други стан.

На основу утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев за иселење туженог ВВ из двособног стана у својини тужиоца, применом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, уз дате разлоге који такву одлуку опредељују.

Ревизија туженог ВВ није основана у оспоравању правилности примене материјалног права.

Код чињенице да је ревидент ванкњижни власник једноипособног стана који није оптерећен правом становања којег другог лица, нема основа његовом позивању на право на дом у спорном двособном стану, јер такво право он не црпи из права сестре,

нити из чињенице да у спорном стану живи од рођења. Право на дом је лично право. Из заштићеног права на дом сестри туженог због њене животне ситуације, тужени не изводи истоветно право. На другачији закључак утицаја не могу имати наводи туженог да је његовој сестри због озбиљно нарушеног здравља неопходна његова свакодневна помоћ и присуство и да је она зависна од њега као брата који јој пружа свакодневну помоћ и пуну подршку у сваком погледу. Ове чињенице не образују основ за конституисање личног права у корист туженог на предметном стану, у правној ситуацији њему доступног права на дом у другом стану у искључиво његовој својини. У односу на захтев тужиоца као власника спорног двособног стана за иселење туженог као пунолетног детета ком је право становања престало по члану 194. став 2. Породичног закона, на страни туженог не постоји основ који би се с успехом могао супротставити захтеву тужиоца заснованом на члану 37. Закона о основама својинскоправних односа, у ситуацији када тужени има право ванкњижне својине на другом усељивом стану.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни суд одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић